

Arrest

nr. 247 234 van 12 januari 2021
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. BOTTELIER
Kortrijksestraat 35
8501 KORTRIJK-HEULE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Portugese nationaliteit te zijn, op 30 april 2020 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 10 maart 2020 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 21).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 september 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 oktober 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat A. BOTTELIER verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 7 december 2008 huwt de verzoekster te Portugal met dhr. D.S.N.E.O., die de Portugese nationaliteit heeft.

De verzoekster komt op 10 mei 2012 aan in België en wordt op 11 mei 2012 te Menen in het bezit gesteld van een aankomstverklaring waaruit blijkt dat zij wordt toegelaten tot verblijf tot 7 augustus 2012.

Op 13 maart 2012 wordt N.E.P.R. geboren, het kind van de verzoekster en dhr. D.S.N.E.O.

Op 17 augustus 2012 wordt een aanvraag om machtiging tot verblijf als student verworpen.

Op 17 augustus 2012 wordt aan de verzoekster tevens een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Op 14 september 2014 wordt D.S.N.C. geboren, het tweede kind van de verzoekster en dhr. D.S.N.E.O.

Op 3 augustus 2015 dient dhr. D.S.N.E.O. een aanvraag in voor een verklaring van inschrijving in de hoedanigheid van werknemer in loondienst. Deze aanvraag wordt goedgekeurd en dhr. D.S.N.E.O. wordt in het bezit gesteld van een E-kaart.

Op 7 december 2015 dient de verzoekster een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van echtgenote van dhr. D.S.N.E.O.

Op 31 augustus 2016 wordt de verzoekster in het bezit gesteld van een F-kaart.

Op 8 september 2016 verkrijgt de verzoekster de Portugese nationaliteit. Dienvolgens wordt haar verblijfskaart omgezet in een E-kaart.

1.2. Met een brief van 15 oktober 2019 meldt de gemachtigde van de bevoegde minister (hierna: de gemachtigde) dat de verzoekster mogelijk niet meer voldoet aan de gestelde verblijfsvoorwaarden aangezien niet duidelijk is of dhr. D.S.N.E.O. nog bij het gezin verblijft. De gemachtigde geeft mee dat er wordt overwogen om een einde te stellen aan het recht op verblijf en nodigt de verzoekster uit om recente stukken voor te leggen, wat betreft het bewijs van activiteit als werknemer in loondienst dan wel als gedetacheerd werknemer, of het bewijs van een eventuele zelfstandige activiteit, of het bewijs van de hoedanigheid als werkzoekende, of het bewijs van de hoedanigheid van beschikker van voldoende bestaansmiddelen, of het bewijs dat de verzoekster student is. De gemachtigde deelt tevens mee dat de verzoekster, indien zij of de kinderen beschikken over humanitaire elementen zoals voorzien in artikel 42ter, § 1, 3°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en/of indien zij voldoen aan de uitzonderingsvoorwaarden van artikel 42bis, § 2 van de Vreemdelingenwet, hiervan ook bewijzen mogen voorleggen. De verzoekster neemt op 27 november 2019 kennis van dit schrijven.

De verzoekster maakt vervolgens verschillende stukken over aan de verwerende partij.

1.3. Op 10 maart 2020 neemt de gemachtigde de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21). Dit is de bestreden beslissing, die aan de verzoekster ter kennis wordt gebracht op 31 maart 2020 en die als volgt is gemotiveerd:

“(…)

BESLISSING DIE EEN EINDE STELT AAN HET RECHT OP VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN ~~MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN~~

In uitvoering van artikel 42 bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van:

Naam: S. N., C. M. (...)

Nationaliteit: Portugal

Geboortedatum: (...).1985

Geboorteplaats: B. H. (...)

Identificatienummer in het Rijksregister: xxx

Verblijvende te: (...)

~~*Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.*~~

Reden van de beslissing

Betrokkene diende een aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, o.b.v. gezinshereniging met haar man, dhr. D. S. N.,E. O. (...) (RR xxx), in op 07.12.2015. Zij verkreeg op 31.08.2016 de F-kaart. Betrokkene heeft op 08.09.2016 de Portugese nationaliteit bekomen en werd om die reden op 19.10.2018 in bezit gesteld van een E-kaart.

Uit het administratief onderzoek blijkt dat de situatie van betrokkene echter gewijzigd is. Betrokkene woont immers al een tijdje niet meer samen met haar man en bovendien wordt Dienst Vreemdelingenzaken sinds september 2019 regelmatig ingelicht door de POD Maatschappelijke Integratie, Armoedebestrijding, Sociale Economie en Grootstedenbeleid over het feit dat betrokkene financiële steun ontvangt van het OCMW.

Overeenkomstig artikel 42bis en 42ter §1 van de wet van 15.12.1980 kan de minister of zijn gemachtigde controleren of er nog steeds aan de naleving van de verblijfsvoorwaarden wordt voldaan. Op 15.10.2019 werd er daarom een brief verstuurd aan de gemeente met de vraag om betrokkene uit te nodigen om nieuwe bewijsstukken voor te leggen aangaande de huidige economische situatie of bestaansmiddelen. Betrokkene werd op 27.11.2019 in kennis gesteld van deze beslissing en legde nadien volgende bewijsstukken voor: een bewijs van inschrijving aan IEPSCF voor een bacheloropleiding, een inschrijvingsbewijs voor lessen Nederlands, een OCMW-attest en een interimcontract.

Overeenkomstig art. 42ter §1, 4° kan er een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van een familielid van een burger van de Unie wanneer er geen gezamenlijke vestiging meer is met de EU-burger die men vervoegd heeft. Betrokkene kan alvast het verblijfsrecht niet behouden als echtgenote van dhr. D. S. N.,E. O. (...) gezien er geen samenwoning meer is. Betrokkene krijgt van haar (ex-)man ook kennelijk weinig of geen financiële steun gezien zij diende aan te kloppen bij het OCMW om (deels) te voorzien in haar bestaansmiddelen.

Aangezien de betrokkene ondertussen zelf EU-burger geworden is, dient er wel nagegaan te worden of zij eventueel in eigen hoofde het verblijfsrecht kan behouden. Betrokkene legde een aantal documenten voor waaruit blijkt dat zij ingeschreven is voor een bacheloropleiding en lessen Nederlands, dat zij leefloon ontvangt en dat zij tewerkgesteld is geweest via interim.

Uit controle van de tewerkstelling en uit navraag bij de databank van de RSZ blijkt dat betrokkene slechts een beperkte periode aan het werk is geweest nl. op 18.12.2019, 02.01.2020 en 03.01.2020. Op basis van achterhaalde tewerkstelling kan het verblijfsrecht als werknemer (art. 40 §4, 1e lid 1° - wet 15.12.1980) niet behouden worden. Betrokkene kan ook geen toepassing genieten van de uitzonderingsgronden van art. 42 bis §2, 2° of 3° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht te behouden als werknemer aangezien zij het verblijfsrecht niet verkregen heeft op basis van art. 40 §4, 1° lid, 1° (wet 15.12.1980) en zij hoe dan ook geen volledig jaar gewerkt heeft en ook nooit als werknemer kon worden beschouwd daar zij geen volledige maand tewerkgesteld is geweest (de VDAB beschouwd iemand pas na 4 weken tewerkstelling als werknemer).

Betrokkene is verder ook ingeschreven voor een informaticaopleiding en lessen Nederlands maar zij kan als student (art. 40 §4, 1e lid, 3° - wet 15.12.1980) het verblijfsrecht evenmin behouden. Betrokkene dient als studente aan te tonen dat zij ingeschreven is bij een georganiseerde, erkende of gesubsidieerde onderwijsinstelling om er als hoofdbezigheid een studie te volgen en dat zij beschikt over een ziekteverzekering. Verder dient zij de zekerheid te verschaffen dat zij over voldoende middelen van bestaan beschikt om te voorkomen tijdens haar verblijf ten laste te komen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk. Deze bestaansmiddelen moeten, overeenkomstig art. 40 §4, tweede lid van de wet van 15.12.1980, minstens gelijk zijn aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend. In het kader van de evaluatie van die bestaansmiddelen moet er rekening gehouden worden met de persoonlijke situatie van betrokkene, waarbij onder meer de aard en de regelmaat van de inkomsten en het aantal personen ten laste.

Betrokkene toont aan ingeschreven te zijn aan een Belgische school maar zij heeft kennelijk zelf niet voldoende inkomsten of ondersteuning van haar (ex-)man om te voorkomen ten laste te komen van het sociale bijstandstelsel want betrokkene ontvangt al geruime tijd (sinds mei 2019) een leefloon van het OCMW. Daarenboven legt betrokkene ook geen bewijs van geldige ziekteverzekering voor. Betrokkene voldoet dus ook niet aan de voorwaarden om het verblijfsrecht te behouden als student (art. 40 §4, 1e lid, 3° - wet 15.12.1980).

Gezien deze elementen in het dossier kan betrokkene in eigen hoofde het verblijfsrecht ook niet behouden aangezien zij niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 40 §4, 1° lid van de wet van 15.12.1980.

Er werden verder ook geen relevante documenten voorgelegd naar aanleiding van de hierboven vermelde uitnodigingsbrief van DVZ waarbij betrokkene werd gevraagd eventuele humanitaire elementen toe te lichten (overeenkomstig 42 bis §1 of 42 ter §1, 3e lid – wet 15.12.1980) waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling van het dossier. Er werd dus niet aangetoond dat de leeftijd, gezondheidstoestand, gezinssituatie en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk een gegronde reden zou zijn om te besluiten dat betrokkene het verblijfsrecht mag behouden. Het feit dat betrokkene kinderen heeft, doet geen afbreuk aan de bovenstaande vaststellingen nl. dat zij niet meer aan de voorwaarden voldoet om het verblijfsrecht te kunnen behouden. Aan betrokkene werd geen bevel gegeven om het grondgebied te verlaten waardoor deze beslissing heeft dus geen invloed op de gezinssituatie van betrokkene.

*Deze beslissing kan na het verstrijken van de beroepstermijn of bij een eventueel beroep, na uitspraak waarbij het beroep wordt afgewezen, gevolgd worden door een verwijderingsmaatregel.
(...)*

2. Over de rechtspleging

2.1. Aan de verzoekster wordt het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan.

2.2. De verzoekster heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), overeenkomstig artikel 39/81, vierde lid van de Vreemdelingenwet, tijdig in kennis gesteld van haar wens om geen synthesememorie neer te leggen. Dienvolgens wordt de procedure verder gezet conform artikel 39/81, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoekster de schending aan van de motiveringsplicht, meer bepaald van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 40, § 4, 1°, 42ter en 62 van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Het middel wordt als volgt onderbouwd:

“Doordat de bestreden beslissing in de eerste plaats verwijst naar het feit dat er geen samenwoning meer is met verzoeksters echtgenoot en dat in betreffende beslissing vervolgens wordt nagegaan of verzoekster, die intussen zelf EU-onderdaan is geworden, in eigen hoofde het verblijfsrecht kan behouden.

Dat de bestreden beslissing motiveert dat verzoekster haar verblijfsrecht niet kan behouden aangezien zijn niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 40 §4, 1° lid van de Wet van 15.12.1980.

Dat de beslissing vermeldt dat verzoekster het verblijfsrecht als werknemer niet kan behouden en evenmin als student dit kan behouden. Er wordt o.a. verwezen naar het feit dat verzoekster onvoldoende inkomsten heeft om te voorkomen dat zij ten laste komt van het sociale bijstandstelsel.

Terwijl

1.

Verzoekster voldoet wel aan de voorwaarden van artikel 40 §4 van de Wet van 15.12.1980, zoals zij hieronder nader toelicht.

Artikel 42ter van de wet van 15.12.1980 bepaalt dat het verblijfsrecht niet kan worden beëindigd indien de betrokkene zelf een EU-onderdaan is die verblijfsrecht uitoefent als bedoeld in artikel 40, § 4 van de Wet van 15.12.1980 of opnieuw voldoet aan de in artikel 40bis bepaalde voorwaarden.

Verzoekster heeft de volgende documenten neergelegd bij de gemeente ter staving van haar situatie :

- Inschrijving IEPSCF voor een bacheloropleiding in informatica;*
- Inschrijvingsbewijs lessen Nederlands;*
- OCMW-attest;*
- Interimcontract.*

De doelstelling van het volgen van betreffende opleiding informatica is duidelijk jobgericht.

De opleiding omvat naast lesuren tevens een stage die loopt van 01.10.19 tot 30.09.20.

Het voltooien van de opleiding zal verzoekster onmiskenbaar verhoogde kansen bieden tot het bekomen van een tewerkstelling. Het volgen van de opleiding in informatica is een bewijs dat verzoekster in deze sector tewerkgesteld wenst te worden en er is een reële kans dat zij werk zal vinden gelet op de vraag naar werknemers in deze sector.

Het interimcontract toont aan dat verzoekster ingeschreven is in een interimkantoor en aldus tijdens haar studie tewerkgesteld is geweest en aldus werkzoekende was en is.

De neergelegde stukken dienden derhalve in aanmerking te worden genomen als bewijs van het feit dat verzoekster een tewerkstelling beoogt en zij aldus eigenlijk "werkzoekende" is.

Bijgevolg voldeed verzoekster aan de voorwaarden bepaald in art. 40 §4 van de wet van 15.12.1980 om als "werkzoekende" verder verblijfsrecht te kunnen houden.

Verwerende partij heeft in de bestreden beslissing louter onderzocht of verzoekster als "werknemer" of als "student" een verblijfsrecht uitoefent als EU-onderdaan en voldoet aan de desbetreffende voorwaarden maar niet of verzoekster als "werkzoekende" kan worden gekwalificeerd terwijl deze hoedanigheid uitdrukkelijk in art. 40 §4, 1° van de wet van 15.12.1980 is opgenomen.

Door niet na te gaan of verzoekster mogelijks een verblijfsrecht geniet als "werkzoekende", heeft verwerende partij de artikelen 40 §4, 1° en 42ter van de Wet van 15 december 1980 geschonden alsook de motiveringsplicht en de beginselen van zorgvuldigheid en redelijkheid.

Overigens, waar verwerende partij verwijst naar het ten laste zijn van het sociale bijstandsstelsel van verzoekster, verliest zij volledig uit het oog dat dit ten laste zijn een duidelijk tijdelijk karakter heeft gelet op de opleiding die verzoekster volgt. Minstens kan men in alle redelijkheid verwachten dat deze bijstand tijdelijk is gelet op verzoeksters opleiding, haar perfecte kennis van het Frans, haar studie van het Nederlands en haar jonge leeftijd (36 j.).

2.

Artikel 42ter van de wet van 15.12.1980 bepaalt :

"Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong".

De bestreden beslissing beperkt er zich toe te stellen dat er door verzoekster geen relevante elementen werden voorgelegd naar aanleiding van de uitnodigingsbrief van DVZ en dat het bijgevolg niet is aangetoond dat de leeftijd, gezondheidstoestand, gezinssituatie en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk een gegronde reden zouden zijn om te besluiten dat betrokkene het verblijfsrecht mag behouden.

Verwerende partij heeft deze stellingname niet nader gemotiveerd noch in concreto getoetst zoals voorgeschreven door de bepaling opgenomen in artikel 42ter van de wet van 15.12.1980

Verwerende partij is voorbij gegaan aan de door haar gekende elementen nl. het feit dat verzoekster reeds geruime tijd in België is, zij een gezin vormt met haar twee kinderen die verblijfsrecht genieten in België. Verzoekster heeft bovendien een moeilijke periode gehad ingevolge de echtelijke problemen en de opgestarte echtscheidingsprocedure.

Verwerende partij was op de hoogte van het feit dat verzoekster een opleiding (bachelor informatica) volgt met geïntegreerde stage, hetgeen haar onmiddellijk kansen op werk zal bieden.

Het volgen van dergelijke opleiding getuigt van een bijzondere integratie in België.

Ten slotte merkt verzoekster op dat zij bijkomende documenten heeft voorgelegd bij de gemeente inzake haar persoonlijke situatie maar dat zij zich niet herinnert dat haar specifieke vragen werden gesteld met als gevolg dat het niet vaststaat of het wettelijke voorziene hoorrecht werd nageleefd, vooraleer een einde werd gesteld aan haar verblijf.

Hieruit blijkt dat de bestreden beslissing het zorgvuldigheidsbeginsel opnieuw schendt, naast hogervermelde aangehaalde bepalingen.

Dat gelet op het bovenstaande het middel ernstig is."

3.2. In de nota met opmerkingen repliceert de verwerende partij als volgt:

"In een eerste en enig middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- artikel 62 van de Vreemdelingenwet ;
- de artikelen 2 en 3 van de wet dd. 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen ;
- de artikelen 40, §4, 1° en 42ter van de Vreemdelingenwet ;
- het zorgvuldigheidsbeginsel ;
- het redelijkheidsbeginsel.

De verzoekende partij acht de voormelde rechtsregels geschonden, doordat zij wel degelijk nog zou voldoen aan de voorwaarden van artikel 40, §4 van de Vreemdelingenwet. De verzoekende partij wijst op het feit dat zij een opleiding volgt dewelke duidelijk jobgericht is en haar verhoogde kansen op de arbeidsmarkt zal geven. Tevens wijst zij op het feit dat zij tijdens haar studie tewerkgesteld is geweest en aldus werkzoekende was én is.

Betreffende de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 en van artikel 62 Vreemdelingenwet, laat de verweerder gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift van verzoekende partij blijkt dat zij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat zij er ook in slaagt de motieven vevat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing. De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De formele motiveringsplicht, vevat in de wetsartikelen waarvan verzoekende partij de schending aanvoert, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (R.v.St. nr. 60.751, 4.7.1996, T.B.P. 1996, 698), terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt.

De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (cf. wat inhoudelijke juridische correctheid betreft, naar analogie, Cass., 10.1.1979, Arr. Cass. 1978-79, 522; alsook wat feitelijke correctheid betreft: R.v.St. nr. 44.948, 18.11.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.; Antwerpen, 16.6.1998, F.J.F. 1998, 693).

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud daarvan verzoekende partij het genoemde inzicht verschaft en aldus volstaat om haar toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken.

De bestreden beslissing is immers genoegzaam met redenen omkleed, aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld.

Deze vermeldingen laten verzoekende partij toe kennis te hebben van de gronden op basis waarvan werd besloten tot de beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21) en maken dat het doel is bereikt dat met het bestaan van de betrokken formele motiveringsverplichting wordt beoogd.

Het normdoel dat ten grondslag ligt aan de in het besproken middel als geschonden aangeduide wetsartikelen is bereikt en de bestreden beslissing is genoegzaam gemotiveerd.

De uiteenzetting van verzoekende partij kan aan het voorgaande geen afbreuk doen, temeer nu de beschouwingen van verzoekende partij niet dienstig in verband kunnen worden gebracht met de door haar geschonden geachte rechtsregels.

Gelet op het voorgaande is de verweerder de mening toegedaan dat dit aspect van het enig middel van verzoekende partij onontvankelijk, minstens ongegrond is.

In antwoord op de verzoekende partij haar concrete kritiek, dewelke de inhoud van de bestreden beslissing betreft, laat verweerder gelden dat de beschouwingen van de verzoekende partij niet kunnen worden aangenomen.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij sedert 19.10.2018 in het bezit is gesteld van een E-kaart, uit hoofde van haar verblijf van meer dan drie maanden als Unieburger, dit nadat zij eerder een verblijfsrecht van meer dan drie maanden had bekomen als echtgenote van een Unieburger.

Door de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid, Asiel en Migratie werd - gelet op de verblijfsrechtelijke voorgaanden- in de bestreden beslissing derhalve op geheel zorgvuldige wijze nagegaan of 1) de verzoekende partij het verblijfsrecht in functie van haar huwelijk met dhr. D. S. N. (...) kon behouden, dan wel of 2) zij verder het verblijfsrecht kon genieten als burger van de Unie.

Specifiek met betrekking tot het verblijfsrecht als familielid van een Unieburger wordt door de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid, Asiel en Migratie in de bestreden beslissing terecht vastgesteld dat er geen gezamenlijke vestiging meer is met de Unieburger in functie van wie het verblijfsrecht van meer dan drie maanden werd verworven.

In toepassing van artikel 42ter, §1, 4° van de Vreemdelingenwet wordt aldus allerminst kennelijk onredelijk vastgesteld dat een einde dient te worden gesteld aan het verblijfsrecht van een familielid van een Unieburger.

Artikel 42ter van de Vreemdelingenwet luidt immers als volgt:

§ 1. Tenzij de familieleden van een burger van de Unie die zelf burger van de Unie zijn, zelf een verblijfsrecht uitoefenen als bedoeld in artikel 40, § 4, of opnieuw voldoen aan de in artikel 40bis, § 2, bedoelde voorwaarden, kan er [2 binnen vijf jaar]2 na de erkenning van hun recht op verblijf in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie, een einde gesteld worden aan hun verblijfsrecht door de minister of zijn gemachtigde in de volgende gevallen :

1° er wordt een einde gesteld aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben;

2° de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, vertrekt uit het Rijk;

3° de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, overlijdt;

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer;

(...)

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong."

Door de verzoekende partij wordt in het inleidend verzoekschrift overigens ook niet betwist dat door de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid, Asiel en Migratie terecht werd besloten tot de beëindiging van het verblijfsrecht als familielid van een Unieburger, zulks in toepassing van artikel 42ter van de Vreemdelingenwet.

Louter volledigheidshalve, en slechts in de mate artikel 42ter van de Vreemdelingenwet voorschrijft dat door de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid, Asiel en Migratie rekening dient te worden gehouden met de specifieke situatie van de verzoekende partij, merkt verweerder nog op dat door de gemachtigde van de Minister in de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat de verzoekende partij heeft nagelaten om stukken bij te brengen betreffende haar verblijfsduur,

gezondheidssituatie, ... zodat niet wordt aangetoond dat er redenen zijn dewelke zich verzetten tegen de beëindiging van het verblijfsrecht als familielid van een Unieburger.

Verder laat verweerder gelden dat door de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid, Asiel en Migratie bovendien ook werd vastgesteld dat de verzoekende partij niet verder in aanmerking komt voor een verblijfsrecht van meer dan drie maanden als Unieburger, zulks onder verwijzing naar artikel 42bis van de Vreemdelingenwet.

Artikel 42bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“(…)”

Uit de gedegen motivering van de bestreden beslissing blijkt dat door de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid, Asiel en Migratie op gedegen wijze is vastgesteld dat de verzoekende partij geen verblijf als werknemer kan behouden, nu zij slechts heel beperkte tewerkstelling in het Rijk aantoonde.

In dit kader werd door de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid, Asiel en Migratie tevens vastgesteld dat de verzoekende partij niet kan genieten van één van de in artikel 42bis, §2 van de Vreemdelingenwet vermelde uitzonderingsgronden, vermits zij haar verblijfsrecht in het Rijk niet verworven heeft overeenkomstig artikel 40, §4, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet én bovendien hoe dan ook geen volledig jaar tewerkstelling kan aantonen en nooit als werknemer kon worden beschouwd (in de zin van artikel 40 van de Vreemdelingenwet), vermits zij geen volledige maand tewerkstelling bewijst.

Daar waar de verzoekende partij in haar inleidend verzoekschrift aanvoert dat zij een opleiding volgt, dewelke duidelijk jobgericht is, merkt verweerder op dat uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat door de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid, Asiel en Migratie wel degelijk rekening is gehouden met de aangevoerde opleiding.

Dienaangaande wordt door de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid, Asiel en Migratie evenwel allerm minst kennelijk onredelijk aangevoerd dat de verzoekende partij evenmin in aanmerking komt om haar verblijfsrecht als student te behouden, nu zij allerm minst aantoonde over voldoende bestaansmiddelen te beschikken, ten einde te voorkomen dat zij tijdens haar verblijf ten laste zou komen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

In de overwegingen van de bestreden beslissing verwijst de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid, Asiel en Migratie terecht naar het feit dat de verzoekende partij sinds mei 2019 een leefloon ontvangt vanwege het OCMW, zodat zij ontegensprekelijk ten laste valt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

Terwijl door de verzoekende partij evenmin bewijs van een geldige ziekteverzekering is voorgelegd, hetgeen krachtens artikel 40ter, §4, 2° én 3° van de Vreemdelingenwet nochtans ook een duidelijke voorwaarde voor verblijf betreft.

Het loutere feit dat de verzoekende partij van oordeel is dat uit de door haar gevolgde opleiding zou moeten blijken dat zij “eigenlijk werkzoekende is”, volstaat uiteraard niet om afbreuk te doen aan de gedegen overwegingen van de bestreden beslissing.

Artikel 40, §4, 1° van de Vreemdelingenwet luidt immers als volgt:

§ 4. Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij :

1° hetzij in het Rijk werknemer of zelfstandige is of het Rijk binnenkomt om werk te zoeken, zolang hij kan bewijzen dat hij nog werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld;

Nergens uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij op heden werk zoekt, laat staan dat zij op heden aantoonde een reële kans te maken op tewerkstelling (gelet op het feit dat haar opleiding op heden nog steeds lopend is), zodat zij niet dienstig kan voorhouden dat de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid, Asiel en Migratie haar als werkzoekend in de zin van artikel 40, §4, 1° van de Vreemdelingenwet had moeten beschouwen.

De verzoekende partij betwist ook nergens dat zij geen enkel stuk heeft bijgebracht, waaruit zou kunnen worden afgeleid dat zij op zoek is naar werk, zodat het de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid, Asiel en Migratie niet ernstig ten kwade kan worden geduid dat de kwalificatie als werkzoekende niet werd weerhouden.

Er is geenszins voldaan aan de door artikel 40 van de Vreemdelingenwet gestelde voorwaarden verblijf ,terwijl anderzijds door de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid, Asiel en Migratie in de bestreden beslissing uitdrukkelijk vastgesteld dat de verzoekende partij reeds sedert mei 2019 leefloon ontvangt vanwege het OCMW en zij als dusdanig dus een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandsstelsel van het Rijk.

De verzoekende partij beweert weliswaar dat zij slechts tijdelijk bijstand vanwege het sociale bijstandsstelsel ontvangt, doch zij kan niet dienstig betwisten dat zij op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing reeds nagenoeg gedurende één jaar leefloon vanwege het OCMW ontving.

De loutere bewering van de verzoekende partij, met name dat deze financiële ondersteuning slechts van tijdelijke aard is, volstaat uiteraard niet om afbreuk te doen aan de gedegen overwegingen van de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid, Asiel en Migratie in de bestreden beslissing.

In een tweede onderdeel van haar enig middel verwijst de verzoekende partij nog naar het feit dat krachtens artikel 42ter van de Vreemdelingenwet rekening had moeten worden gehouden met haar verblijfsduur, leeftijd, gezondheidssituatie, etc. De verzoekende partij meent dat de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid, Asiel en Migratie ten onrechte voorbij is gegaan aan de gekende elementen.

In antwoord op de verzoekende partij haar kritiek, herhaalt verweerder dat door de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid, Asiel en Migratie in de bestreden beslissing uitdrukkelijk is vastgesteld dat de verzoekende partij -niettegenstaande zij daartoe uitdrukkelijk de vraag kreeg- heeft nagelaten om relevante documenten bij te brengen, ten einde eventuele humanitaire omstandigheden toe te lichten.

Aldus kon de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid, Asiel en Migratie weinig anders dan vaststellen dat door de verzoekende partij geen elementen zijn bijgebracht, waaruit zou kunnen worden afgeleid dat de verblijfsduur, de leeftijd, de gezondheidssituatie, enz, ... een gegronde reden zou kunnen zijn om het verblijfsrecht in haren hoofde te behouden.

Het komt in dit kader uiteraard aan de verzoekende partij zelf toe om stukken bij te brengen, op grond waarvan de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid, Asiel en Migratie kan vaststellen of er humanitaire elementen aan de orde zijn, dewelke zich verzetten tegen de beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

De verzoekende partij verwijst in haar inleidend verzoekschrift weliswaar naar haar verblijfsduur in het Rijk, doch zij blijft volkomen in gebrek elementen aan te reiken, op grond waarvan zou kunnen vastgesteld dat deze verblijfsduur van die aard is dat een beëindiging van het verblijfsrecht kennelijk onredelijk zou zijn.

Er worden immers geen bewijzen van integratie bijgebracht (noch sociale, noch culturele, noch economische integratie), terwijl anderzijds door de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid, Asiel en Migratie wél kon worden vastgesteld dat de verzoekende partij reeds geruime tijd ten laste valt van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk.

In de mate dat de verzoekende partij verwijst naar haar twee kinderen, dewelke verblijfsrecht in België genieten, repliceert verweerder dat door de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid, Asiel en Migratie in de bestreden beslissing uitdrukkelijk rekening werd gehouden met de aanwezigheid van de minderjarige kinderen in het Rijk.

Door de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid, Asiel en Migratie wordt evenwel allerm minst kennelijk onredelijk geoordeeld dat de bestreden beslissing niet gepaard gaat met

een bevel om het grondgebied te verlaten, zodat de bestreden beslissing als dusdanig geen invloed heeft op de gezinssituatie met de minderjarige kinderen.

Zie ook:

“Er wordt herhaald dat door een gebrek aan verwijderingsmaatregel een schending van het gezins- en/of privéleven niet aan de orde is en beschouwingen daaromtrent aldus niet dienstig zijn.” (R.v.V. nr. 88 895 van 3 oktober 2012)

De verzoekende partij betwist voormeld motief ook niet in haar inleidend verzoekschrift.

Tot slot laat de verzoekende partij nog uitschijnen dat het hoorrecht mogelijks niet zou zijn nageleefd.

Nochtans blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat de verzoekende partij door de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid, Asiel en Migratie uitdrukkelijk werd uitgenodigd om documenten bij te brengen, ten einde haar individuele situatie zo goed als mogelijk kenbaar te maken, dit met het oog op de beoordeling van haar verblijfsrecht.

Bovendien blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat de verzoekende partij ook gevolg heeft gegeven aan voormelde uitnodiging, waarbij zij zich evenwel beperkte tot de voorlegging van een inschrijvingsbewijs aan IEPSCF, een inschrijvingsbewijs voor lessen Nederlands, een OCMW-atteest én een interimcontract.

In de gegeven omstandigheden kan de verzoekende partij eenvoudigweg niet ernstig voorhouden dat het hoorrecht niet zou zijn nageleefd.

Zowel wat betreft de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur als wat betreft het hoorrecht dat deel uitmaakt van de rechten van verdediging, dat een algemeen beginsel van Unierecht is, wijst verweerder er volledigheidshalve nog op dat deze beginselen niet onverkort gelden,

Het vervullen van de hoorplicht heeft slechts zin heeft voor zover het horen van de betrokkene de overheid informatie kan opleveren die haar behoedt voor een vals beeld van de feiten of die haar appreciatie van de feiten kan beïnvloeden (RvS 21 juni 1999, nr. 81.126). Met andere woorden kan het niet voldoen aan de hoorplicht slechts dan tot de vernietiging van de aan de verzoeker opgelegde nadelige beslissing leiden indien de verzoeker bij het vervullen van zijn hoorrecht informatie kan aanreiken op grond waarvan de gemachtigde van de Staatssecretaris zou kunnen overwegen om deze nadelige beslissing niet te nemen dan wel een voor de betrokkene minder nadelig beslissing te nemen (R.v.V. nr. 126.857 d.d. 09.07.2014).

Luidens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie leidt een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80). Hieruit volgt dat niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure een schending van het hoorrecht oplevert. Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit leidt. (HvJ 10 september 2013, C383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 39). Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval te worden nagegaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanig wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 40).

In casu kan verweerder enkel vaststellen dat verzoekende partij zich beperkt tot een theoretisch betoog en nergens aangeeft welke informatie zij aan de gemachtigde had kunnen verschaffen die ertoe zou hebben geleid dat de besluitvorming inzake de bestreden beslissing een andere afloop had kunnen hebben.

Het is aan de verzoekende partij om aan te duiden dat zij de gemachtigde informatie had kunnen verschaffen die van invloed kan zijn op de bestreden beslissing. In de gegeven omstandigheden en bij gebrek aan nadere duiding vanwege de verzoekende partij kan de aangevoerde schending van het hoorrecht zoals vervat in de rechten van verdediging als algemeen beginsel van het Unierecht of van de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur dan ook niet tot de vernietiging van de bestreden beslissing leiden.

Zie in die zin:

“Teneinde een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, staat het immers aan de nationale rechter om aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of, wanneer hij van oordeel is dat sprake is van een onregelmatigheid die het recht om te worden gehoord aantast, de administratieve procedure in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, omdat de betrokkene elementen ter rechtvaardiging van zijn standpunt had kunnen aanvoeren. (HvJ 10 september 2013, M.G. en N.R., C-383/13 en aldaar aangehaalde rechtspraak) [...] Op die wijze heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van de zaak onderzocht of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanige wijze aantast dat de besluitvorming te dezen een andere afloop had kunnen hebben. In het licht van de aangehaalde rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft de Raad van Vreemdelingenbetwistingen daarmee geen voorwaarde toegevoegd aan het recht om te worden gehoord.” (R.v.St. nr. 233.719 van 3 februari 2016)

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Minister geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat diende te worden besloten tot de beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

De gemachtigde van de Minister handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

Het enig middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”

3.3. Beoordeling

3.3.1. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475). Het zorgvuldigheidsbeginsel impliceert voorts dat de overheid slechts na afweging van alle relevante gegevens van de zaak een beslissing mag nemen (RvS 28 april 2008, nr. 182.450).

Het zorgvuldigheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van de tevens aangevoerde schending van artikel 42ter van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“§ 1. Tenzij de familieleden van een burger van de Unie die zelf burger van de Unie zijn, zelf een verblijfsrecht uitoefenen als bedoeld in artikel 40, § 4, of opnieuw voldoen aan de in artikel 40bis, § 2, bedoelde voorwaarden, kan er binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie, een einde gesteld worden aan hun verblijfsrecht door de minister of zijn gemachtigde in de volgende gevallen :

1° er wordt een einde gesteld aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben;

2° de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, vertrekt uit het Rijk;

3° de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, overlijdt;

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer;

5° de familieleden van een burger van de Unie bedoeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° of 3°, vormen een onredelijke belasting voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

6° de minister of zijn gemachtigde trekt het verblijf van de begeleide of vervoegde burger van de Unie overeenkomstig artikel 44 in.

Voor de toepassing van het eerste lid, 5°, teneinde te bepalen of de familieleden van een burger van de Unie een onredelijke belasting voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk vormen, wordt rekening gehouden met het al dan niet tijdelijke karakter van hun moeilijkheden, de duur van hun verblijf in het Rijk, hun persoonlijke situatie en het bedrag van de aan hen uitgekeerde steun.

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

§ 2. De in § 1, eerste lid, 2° en 3°, bedoelde gevallen zijn niet van toepassing op kinderen van de burger van de Unie die in het Rijk verblijven en aan een onderwijsinstelling zijn ingeschreven alsmede op de ouder die de bewaring heeft van de kinderen, dit tot hun studie voltooid is.

§ 3. De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan.”

Door middel van de bestreden beslissing en met toepassing van artikel 42ter, § 1, eerste lid, 4°, van de Vreemdelingenwet, wordt het verblijfsrecht van de verzoekster beëindigd nu er geen gezamenlijke vestiging meer is met de Unieburger die zij vervoegd heeft. Daarnaast stelt de gemachtigde vast dat de verzoekster als Unieburger het verblijfsrecht in eigen hoofde niet kan behouden.

3.3.2. De verzoekster voert onder meer aan dat de bestreden beslissing er zich toe beperkt te stellen dat zij geen relevante elementen heeft voorgelegd naar aanleiding van de uitnodigingsbrief van de Dienst Vreemdelingenzaken en het bijgevolg niet is aangetoond dat de leeftijd, de gezondheidstoestand, de gezinssituatie, de economische situatie en de sociale en culturele integratie in het Rijk een gegronde reden vormen om te besluiten dat zij het verblijfsrecht mag behouden. De verzoekster betoogt dat deze stellingname niet nader wordt gemotiveerd noch *in concreto* wordt afgetoetst zoals voorgeschreven door artikel 42ter, § 1, derde lid, van de Vreemdelingenwet. De verzoekster stipt aan dat de gemachtigde voorbijgaat aan de door deze gemachtigde gekende elementen, met name het gegeven dat zij reeds geruime tijd in België verblijft en zij een gezin vormt met haar twee kinderen die verblijfsrecht genieten in België. Volgens de verzoekster was de gemachtigde ook op de hoogte van het gegeven dat zij een bacheloropleiding informatica volgt met een geïntegreerde stage, wat haar onmiddellijk kansen op werk zal bieden en tevens getuigt van een bijzondere integratie in België.

In de bestreden beslissing wordt, met betrekking tot de in artikel 42ter, § 1, derde lid, van de Vreemdelingenwet opgesomde elementen, als volgt gemotiveerd:

“Er werden verder ook geen relevante documenten voorgelegd naar aanleiding van de hierboven vermelde uitnodigingsbrief van DVZ waarbij betrokkene werd gevraagd eventuele humanitaire elementen toe te lichten (overeenkomstig 42 bis §1 of 42 ter §1, 3e lid – wet 15.12.1980) waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling van het dossier. Er werd dus niet aangetoond dat de leeftijd, gezondheidstoestand, gezinssituatie en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk een gegronde reden zou zijn om te besluiten dat betrokkene het verblijfsrecht mag behouden. Het feit dat betrokkene kinderen heeft, doet geen afbreuk aan de bovenstaande vaststellingen nl. dat zij niet meer aan de voorwaarden voldoet om het verblijfsrecht te kunnen behouden. Aan betrokkene werd geen bevel gegeven om het grondgebied te verlaten waardoor deze beslissing heeft dus geen invloed op de gezinssituatie van betrokkene.”

De Raad wijst er echter samen met de verzoekster op dat artikel 42ter, § 1, derde lid, van de Vreemdelingenwet, aan de gemachtigde oplegt om bij het nemen van een beëindigingsbeslissing rekening te houden met “de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong”. Deze verplichting staat op zich los van de mogelijkheid die, overeenkomstig artikel 42ter, § 3, van de Vreemdelingenwet, aan de gemachtigde wordt geboden om te “controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan”. Het gegeven dat de gemachtigde *in casu* van deze mogelijkheid gebruik heeft gemaakt door middel van de in punt 1.2. vermelde uitnodigingsbrief en het gegeven dat de gemachtigde in het kader van deze uitnodigingsbrief heeft gemeld dat de verzoekster eveneens bewijzen mag voorleggen van eventuele humanitaire elementen die zij en haar kinderen kunnen doen gelden overeenkomstig artikel 42ter, § 1, derde lid, van de Vreemdelingenwet, ontslaat de gemachtigde echter nog niet van de op haar rustende verplichting om de elementen betreffende “de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong” in

rekening te nemen waarvan de gemachtigde, op het loutere zicht van het administratief dossier, reeds kennis heeft bij het nemen van de beslissing om een einde te stellen aan het recht op verblijf van de betrokken Unieburger. De verplichting om deze of gene relevante elementen in rekening te nemen berust krachtens artikel 42ter, § 1, derde lid, van de Vreemdelingenwet immers bij de gemachtigde.

De verzoekster wordt dan ook bijgetreden waar zij aanvoert dat de gemachtigde rekening diende te houden met de elementen zoals die terug te vinden zijn in het administratief dossier en waarvan zij op het ogenblik van de bestreden beslissing onmiskenbaar kennis had, zoals de duur van het verblijf van de verzoekster en het gegeven dat de verzoekster twee minderjarige kinderen heeft die nog steeds over een verblijfsrecht in België beschikken. Evenwel werd omtrent de duur van verzoeksters (wettige) verblijf in België geen enkele motivering opgenomen in de bestreden beslissing. De gemachtigde kan nochtans niet betwisten dat zij, als bevoegde overheid ter zake, genoegzaam in kennis was van de aankomstverklaring d.d. van 11 mei 2012 en de verschillende verblijfsbeslissingen die in de loop der jaren jegens de verzoekster werden getroffen. Omtrent verzoeksters minderjarige kinderen wordt wel gemotiveerd dat *“het feit dat betrokkene kinderen heeft”* geen afbreuk doet aan de vaststelling dat zij niet voldoet aan de voorwaarden om het verblijf te behouden en dat er geen bevel om het grondgebied te verlaten wordt uitgereikt zodat de genomen beslissing geen invloed op haar gezinssituatie heeft. Hierbij gaat de gemachtigde echter vooreerst voorbij aan het gegeven dat deze minderjarige kinderen verblijfsgerechtigd zijn, hetgeen duidelijk blijkt uit de stukken van het administratief dossier (zie onder meer een nota van de gemachtigde van 15 oktober 2019: *“behoud verblijf voor de kinderen”* en een mailbericht van 10 maart 2020 van de gemachtigde aan de diensten van de stad Menen: *“de kinderen mogen het verblijfsrecht behouden gezien zij dat bekomen hebben o.b.v. gezinshereniging met hun vader, wiens verblijfsrecht niet intrekbaar is gezien hij nog tewerkgesteld is”*). Bovendien moet worden benadrukt dat artikel 42ter, § 1, derde lid, van de Vreemdelingenwet oplegt om reeds bij het nemen van de beslissing die een einde stelt aan het verblijf, en dus ongeacht de vraag of er tevens een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven, rekening te houden met de concrete gezinssituatie van de betrokken Unieburger. De in de bestreden beslissing geboden motivering inzake ‘het hebben van kinderen’ getuigt dan ook niet van een zorgvuldige afweging van de relevante elementen omtrent verzoeksters gezinssituatie waarvan de gemachtigde kennis had. Ook uit de stukken van het administratief dossier blijkt niet dat de voornoemde elementen, met name de duur van verzoeksters wettige verblijf in België en het gegeven dat zij twee minderjarige verblijfsgerechtigde kinderen heeft, op zorgvuldige wijze in rekening werden genomen bij het nemen van de thans bestreden beslissing. Uit niets blijkt immers dat de gemachtigde op enige wijze heeft onderzocht of deze elementen al dan niet in de weg staan aan de beëindiging van verzoeksters verblijfsrecht.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, in het licht van artikel 42ter, § 1, derde lid, van de Vreemdelingenwet, is derhalve aangetoond.

3.3.3. Het verweer in de nota met opmerkingen doet geen afbreuk aan het voorgaande.

De verweerder blijft bij het standpunt uit de bestreden beslissing, met name dat de verzoekster uitdrukkelijk werd gevraagd om relevante documenten bij te brengen om eventuele humanitaire omstandigheden toe te lichten en dat zij dit heeft nagelaten. De verweerder is van oordeel dat de gemachtigde weinig anders kon dan vaststellen dat de verzoekster geen elementen heeft bijgebracht waaruit zou kunnen worden afgeleid dat de verblijfsduur, de leeftijd of de gezondheidstoestand een gegronde reden zou kunnen zijn om het verblijfsrecht in haren hoofde te behouden. Volgens de verweerder komt het aan de verzoekster toe om stukken bij te brengen op grond waarvan de gemachtigde kan vaststellen of er humanitaire elementen aan de orde zijn, die zich verzetten tegen de beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden.

Artikel 42ter, derde lid van de Vreemdelingenwet bepaalt echter dat de gemachtigde bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf rekening dient te houden met de duur van het verblijf van de betrokkene in België, met de leeftijd, de gezondheidstoestand, de gezins- en economische situatie, de sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin de betrokkene bindingen heeft met het land van oorsprong. Deze verplichting rust ingevolge artikel 42ter, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet uitdrukkelijk op de gemachtigde en deze verplichting geldt ook wanneer de betrokken vreemdeling geen stukken heeft overgemaakt waarbij expliciet wordt uiteengezet dat zij in rekening moeten worden genomen bij de beoordeling in het kader van artikel 42ter, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet. Alsdan kan immers alsnog van de gemachtigde worden verwacht dat hij de relevante gegevens betreffende de gezinssituatie en de duur van het legaal verblijf van de verzoekster in België, zoals deze reeds blijken uit de stukken van het administratief dossier die voorlagen op het moment van de

bestreden beslissing, in rekening neemt. Het komt de Raad niet toe deze beoordeling in de plaats van de gemachtigde te maken.

De verweerder werpt verder in de nota met opmerkingen nog op dat de verzoekster “*in haar inleidend verzoekschrift*” weliswaar verwijst naar haar verblijfsduur in het Rijk, maar zij in gebreke blijft om elementen aan te reiken op grond waarvan zou kunnen worden vastgesteld dat deze verblijfsduur van die aard is dat een beëindiging van het verblijfsrecht kennelijk onredelijk zou zijn. Ten eerste wordt erop gewezen dat hoger werd vastgesteld dat over “*de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk*” geen motieven in de bestreden beslissing kunnen worden teruggevonden en deze motivering in de nota met opmerkingen dan ook als *a posteriori* moet worden beschouwd. Daarenboven wordt er nogmaals op gewezen dat ingevolge artikel 42ter, § 1, derde lid, van de Vreemdelingenwet de verplichting op de gemachtigde rust om bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf rekening te houden met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk. Het is dan ook niet aan de verzoekster om in haar verzoekschrift aan te tonen dat de duur van het verblijf in België onverenigbaar is met de beëindiging van het verblijfsrecht, meer nog de Raad zou zich over een dergelijke kritiek van de verzoekster zelfs niet kunnen uitspreken aangezien hieromtrent in de bestreden akte niet werd gemotiveerd en aangezien de Raad als annulatierechter zijn beoordeling terzake niet in de plaats kan stellen van de beslissingnemende overheid.

Het enig middel is in de aangegeven mate gegrond. Deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. De overige kritiek die in het enig middel naar voor wordt gebracht, behoeft geen verder onderzoek.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 10 maart 2020 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 21) wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf januari tweeduizend eenentwintig door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

C. DE GROOTE